

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa L. Ł. i M. K.  
przeciwko T. W. - Niepubliczne Przedszkole "P." w Z.  
o zapłatę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2015 r.,  
skargi kasacyjnej powódek od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze  
z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt IV Pa 75/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od każdej z powódek na rzecz pozwanego po 900  
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego  
w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z 9 września 2014 r. oddalił apelację powódek L. Ł. i M. K. od wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Świebodzinie z 28 czerwca 2013 r. Potwierdził ustalenia i ocenę, że powództwa były niezasadne.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przepisy art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. „Przyjęcie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy do rozpoznania uzasadnione jest bezspornym faktem, że w przedmiotowej sprawie występuje przede wszystkim istotna odmienność stanowiska zajętego przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, z utrwaloną linią

orzecznictwem Sądu Najwyższego, na tle spraw regulowanych artykułem 23<sup>1</sup> § 5 k.p. Dotyczy to przyjętego przez Sąd Najwyższy założenia, że jeżeli składana pracownikowi propozycja zmiany dotychczasowych warunków pracy i płacy działa na niekorzyść pracownika to wówczas wyjątkowo po jego stronie powstaje prawo do odprawy. Tak wynika nie tylko z uchwały Sądu Najwyższego z 18.06.2009 r., III PZP 1/09, ale także z wyroków z 5.08.2009 r., II PK 275/08 i z 23.02.2010 r., II BP 11/09 i wielu innych. Niezależnie od takiej sprzeczności doszło do ewidentnego pokrzywdzenia strony powodowej przez zarzucenie jej jakoby nie udowodniła, że pozwany na datę rozpatrywania sprawy zatrudniał więcej niż 20 pracowników pomimo, że wskazywał na to stan faktyczny, będący podstawą do wydania przez Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Świebodzinie korzystnego dla pracownika wyroku, a był to stan całkowicie zbieżny z tym, który dotyczy powódek, gdyż chodziło w nim o pracownika, który tak jak powódki był wspólnie zatrudniony w Publicznym Przedszkolu w B. i razem z nimi został w tej samej dacie i w trybie art. 23<sup>1</sup> § 1 k.p. przekazany pozwanemu. W tej sytuacji zaskarżony wyrok, w którym Sąd Okręgowy dopuszcza do obowiązywania odmiennych wyroków na tle identycznego stanu faktycznego i przy tożsamości stron procesu, jak i który w konsekwencji pozostaje w sprzeczności z utrwalonymi, niezmiennymi wskazaniem orzecznictwa SN nie może być utrzymany w mocy. Tak więc z tych przyczyn skarga kasacyjna mająca na celu zachowanie jednolitej linii orzeczeń – zdaniem strony powodowej – zasługuje na rozpatrzenie i uwzględnienie”.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Chodzi o mankamenty metodyczne i merytoryczne.

Otóż wniosek odwołuje się tylko do art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Nie spełnia się jednak żadna z podstaw przedsądu, które mają na uwadze te przepisy.

Brak jest istotnego zagadnienia prawnego, gdyż takie nie zostało nawet sformułowane.

Druga podstawa różni się rodzajowo od pierwszej (wszak ustawa sama to rozróżnia). W centrum zainteresowania jest wówczas sam przepis ze względu na poważne wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie.

Wniosek wskazuje na dysonans wyroku objętego skargą i trzech orzeczeń Sądu Najwyższego (uchwał o sygn. III PZP 1/09 i wyroki w sprawach II PK 275/08 i II BP 11/09). Recz jednak w tym, że nie jest to sytuacja odpowiadająca podstawie przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Orzecznictwo Sądu Najwyższego (wskazane we wniosku) nie jest wszak rozbieżne.

Natomiast to czy wyrok objęty skargą jest z nim (tym orzecznictwem) zgodny nie należy do tej podstawy przedsądu, lecz może być przedmiotem oceny w ramach ostatniej (indywidualnej) podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Jednak do tej podstawy wniosek się nie odwołuje i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.